

Camille G

Deníček

Camille G

Čtverečka

DALŠÍ
NÁLOŽ SMÍCHU
V PŘÍHODÁCH,
CO PÍŠE ŽIVOT

Deníček Camille G: Čtverečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Camille G
Deníček Camille G: Čtverečka
Další nálož smíchu v příhodách, co píše život
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Deníček Camille G: Čtverečka

Další nálož smíchu v příhodách, co píše život

Camille G

Ilustrovala Pavla Filip Navrátilová

 CPRESS

Text © Camille G, 2024

Illustrations © Pavla Filip Navrátilová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5437-3

ISBN e-knihy 978-80-264-5445-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5453-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5454-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Obsah

Předmluva	7
Jak jsem vyhlásila sousedovi a spodní ulici válku	11
O hledání „varhánků mladosti“ ve vagíně	25
O prvním hárání naší buldočí slečinky Ejví	29
Nová verze příhody, jak mně brutálně „naporcovaly podvozek“ značkový legíny	39
Glosa. Jste normální? Tak smolda, v dnešní době si ani neškrtnete!	45
Jak mně zasáhl odlomenej břit z noža frndu a že bejt „známá“ je na hovno	51
Komenský: všeliké kvaltování toliko pro hovado dobré jest	57
Jak jsem se snažila ochránit trávník před spálením od psí moči	63
Jak jsem si potřebovala uvolnit přetlak a trochu Zbyněčka zjebat	75
O peklíčku v podobě „lynče“ v komentářích na mém FB za pochluvení se bílým zimním kabátem	81
Co všechno se může stát, když se objedná lenoška do koupelny a barva potahu se vybere podle fotky	87

Jak mě Zbyněček dožral a dala jsem si inzerát, ve kterém jsem sama sebe popsala a nabídla jsem se k výměně	105
Jak jsem se Zbyněčkem řešila, jestli si fakt ve středověku vytírali prdel koťatama	111
Noční bouřka vs. lov sarančete buldokem Ejví	119
Jak jsem dostala chuť se se Zbyněčkem pohádat o úplnou píčovinu	125
Jak jsem si vyrazila na koni na houby	131
Postřehy z mé tři a půl roční adrenalinové jízdy v rychlíku jménem facebook, kterému už asi dávno selhaly brzdy	139
O panický atace díky zapomenutí si mobilu doma	145
Jak mě počasí donutilo se věnovat novému sportu, a to běhu s letničkou v květináči ze zahrady do baráku a opačně	151
Dávečka ultra černas krchovního humoru aneb o „porcování“ máti, až umře	155
Jak jsme chtěli naší americký buldočí prasoslečince Ejví pořídit vodicího psa	161
Jak jsem s Janou jela kupovat achaltekinskýho koňa	169
Jak jsem se dostala ke zdobení lustrů křišťálem	185
O záměně bišonků	195

Předmluva

Předmluva je důležitá! Tak se na ňu nevyserte, ať se pak při čtení k ní nemusíte vracet, že vám v příhodách něco neštymuje.

Zdravím všechny pravidelný čtenáře Deníčků, ale samo i ty nový, kterým bych zejména prvně doporučovala se začíst do předmluvy, ať jste v obraze při čtení mých životních eskapád.

Ještě než podám pravidelný hlášení o stavu členů naší domácnosti a co zásadního se nám v životě událo od napsání Troječky Deníčku, tak prvně ke změně, který jste si museli všimnout už na obálce. Čtverečka má novou a naprosto úžasnou ilustrátorku Pavlu Filip Navrátilovou. Její jedinečný, až téměř komiksový ilustrace rozhodně posouvají Čtverečku ještě o štok výš a vy se díky nim ještě lépe vpravíte do děje při čtení příhod, neboť je perfektně vystihují.

Stav členů domácnosti je momentálně nižší, švára si po letech konečně našel babu a odstěhoval se k ní. Jelikož s náma bydlel dlouhý roky, můžu si dovolit napsat, že ho mám jaksi přečtenýho a kdo četl příhodu o měření inteligence, kde ho i přesto, že má IQ 160, nazývám kokotským idiotem, zajisté chápe, proč ho v nejbližší době očekávám s kuframa u našich dveří zpět a proč píšu momentálně. I když je pravda, že jsem se sekla a prohrála jsem sázku se Zbyněčkem, když jsem tvrdila, že s jeho bratrem nevydrží žádná ženská dýl jak půl roku.

Naštěstí můj chlap Zbyněček i přesto, že furt používá svou oblíbenou hlášku „Vyměním tě za novější model,“ na jinou ženskou nenarazil a dál trpělivě

snáší můj temperament a střelenost. Co se týče počtu dětí, furt máme jen jeden kousek, a to syna, kterej nám dělá jen radost a jsme na něj velice pyšní. O další rozmnožování se pokoušet raději nebudeme, neboť geny z mé strany jsou jak časovaná bomba a Zbyněček nemládne, takže už by taky mohl mít slabší semeno, a tudíž by u druhýho kusu mohly převládnout mé geny nesoucí si nadměrný ochlupení a nízký intelekt, a to fakt nechcu riskovat, to si raději opičáka koupím.

Jak už jsem informovala ve Troječce, našeho dlouholetýho člena domácnosti věrnopartáka staforda Ače, kterýho jsme už museli nechat odejít do psiho nebička, vystřídala bláznivá střela americkýho buldoka Ejví, která mě neustále zásobuje novejma příhodama, že si to ani nestíhám zapisovat. Takže o ní se tady rozhodně dočtete.

Bohužel nové příhody s dalším dlouholetým členem rodiny koňským partákem Ganíkem už taky nebudou, v listopadu minulýho roku jsme spolu bojovali do posledních sil, ale musela jsem udělat jedno z nejtěžších rozhodnutí v životě a nechat ho odejít a toto mi doslova rozervalo srdce. Ale ve vzpomínkách a knihách ho nikdy zemřít nenechám, za ty dlouhý a krásný roky po jeho boku mám v záloze ještě spoustu příhod s ním, a i když už jsem si pořídila novýho koňskýho partáka, koňomimino Damiána Kinskýho, tak si budete tady moct přečíst o obou koňátkách.

No a aby toho nebylo jak na sviňu málo, na začátku roku nečekaně zemřel ségře muž, kterýho jsem brala jako svýho bráchu. Teď si říkáte, do prdele, to není zrovna předmluva k pobavení. No i toto bohužel k životu patří a ani u nás není vždy veselo. Píšu vám to i proto, že nahodit se do pozitivního módu a psát do Čtverečky legrando příhody s bláznivou veselou múzou a zapomenout aspoň na čas na vše smutný, bylo tentokrát přímo kurevsky těžký, a tak jsem se opět musela při psaní ládovat kilama čokolády, abych si dodala potřebnej serotonin, a to mělo sice příznivěj vliv na psaní, ale nepříznivě se to odrazilo na můj váze, která hópala o 4 kg nahoru.

Průběžný fungování na fejsbúkovém Deníčku mi též moc nepřidalo, neboť můžu zcela zodpovědně po třech a půl letech od jeho založení prohlásit, po přečtení si stovek komentářů, že lidi se přestávají smát, je v nich spousta zloby a celej svět směřuje jaksi do velký přímo intergalaktický prdele.

Ale to bych nebyla já, abych se na tuto divno dobu, kterou nazývám po svém jako zprdelovou, nezadávala s nadhledem a nepopsala ju svým specifickým humorem, a tak jako novinku zařazuju i první glosu.

Jinač jako vždy jsem se při psaní snažila o pestrost témat u příhod a taky o nějakou novinku, to zejména kvůli sobě, protože jak už určitě víte, jsem nejen spisovatelka, ale i kreativní umělec a strašně nesnáším, když se začnu u něčeho nudit. Čtverečka je přece jen už pátá kniha (ano, pátá, Spešl Deníček trochu narušil číslování a dělá v tom bordel), takže aby k tomu nedošlo a držela jsem se v napětí a dál mě bavilo psát, musím si každou knihu něčím ozvláštnit a zpestřit. Proto ta glosa a taky můj oblíbenej černej humor. A ještě poslední novinka, kdo má doma Spešl Deníček, tak může i posoudit můj vývoj ve psaní, zařadila jsem do Čtverečky jednu z prvních příhod, kterou jsem napsala 20. 7. 2021 a kterou si v této původní verzi můžete přečíst ve Spešlu, ale tady je napsaná znova a jinak. Věřím, že vás pobaví ještě víc, neboť na FB Deníčku trhla doslova skoro rekord v lajcích a byla by hrozná škoda ji semka nešoupnout. Takže *Jak mně brutálně „naporcovaly podvozek“ značkový legíny* ještě jednou a jinak.

Stejnak si jako vždycky každé najde tu svou nej příhodu, koňákům se budou nejvíc líbit příhody s koňátkama, pejskaři se budou vidět v příhodách s Ejví a kdo miluje retro vzpomínky a vracečku v čase jako já, tak ho určitě hodně pobaví další příhoda z mého dětství, kterou jsem zařadila jako první, protože se v ní můžete dozvědět, proč tak specificky mluvím a píšu.

Tak přeju jako vždy hodně zábavy a smíchu při čtení.

Vaše bláznivka Camille G

Jak jsem vyhlásila sousedovi a spodní ulici válku

Pro ty, kteří si koupili Čtverečku jako první knihu, a tím pádem ještě nečetli mé příhody z dětství v předchozích, tak raději se prvně trochu zase popíšu, ať se má vaše představivost čeho chytit při čtení.

Byla jsem výlupek a těžkej holčicí sígr, bydlící úplně na konci města na kopci a za náma už byly jen zahrady, pole a les, takže jsem měla přímo ideální podmínky na provádění lumpáren všeho druhu. Výhled jsem měla do zahrad a dvorů ve spodní ulici perfektní a kam jsem neviděla, tam jsem si vylezla buď na strom, nebo našu střechu, abych viděla. Tím pádem jsem byla tak trochu takovej dětskej šmírák, kterej později všech svých poznatků o chodu a zvycích v jiných domácnostech využil při vyhlášení války.

Od narození jsem silně mátlá lidi svou vizáží dětského anděla s dlouhejma vlnitejma vlasama, vyčesávanýma do dvou culdů zdobených mašlema

(když jsem je teda zrovna nepotřebovala např. na škrcení nepřítelů, kradení koček a psů nebo na svazování zajatců), pihatým obličejkem a velkejma kukadlama s dlouhejma řasama, se kterejma jsem dokázala vykouzlit ten nejnevinější kukuč (teda než jsem si řasy upálila při přikládání do kotla). No prostě každej, kdo mě uviděl, předpokládal, že se tak i chovám a mluvím. Na ženský jsem působila jak dětskej magnet nebo co a skoro každý babě, kterou jsme potkaly, když jsem šla třeba s máti nakópit, se okamžitě při pohledu na mě pojebaly totálně hormony, začly mluvit šišlavým hlasem, některý se skoro znova rozkojily a všechny měly potřebu se zastavit, dát se s máti do řeči, a hlavně se ke mně sklonit nebo si rovnou dřepnout a přitom mě různě otlapkávat, štípat do tváří, hladit po vlasech a rozplývat se, jakéj jsem andílek a nádherná holčička. Mě tadyty jejich hormonální výlevy děsně sraly, a jelikož jsem disponovala celkem slušnou slovní zásobou načerpanou z nevhodných knih pro děti, který jsem si bez dovolení půjčovala z knihovny po babičce, tak se běžně stávalo, když mi máti zavčas neucpala hubu třeba lízátkem, že jsem se neudržela, a tím, jak jsem vodevěřela držku a promluvila jsem, tak jsem odhalila většinou k velkýmu šoku těch ženských svůj pravý já.

A jako by toho nebylo málo, v knihách po babičce se třeba běžně onikalo, v jiných knihách, např. Casanova, se zase dělalo úplně všechno, do toho jsem přelóskala Babičku a všechny dostupný pohádkový knížky a můj mozek obsah knih nasál jako houba, ale většinou nedokázal správně odhadnout, co z toho správně použít nebo zda vůbec. Do toho se fotr učil správně mluvit česky, neboť to měl nařízeno od máti, protože nechtěla, aby její děti mluvily hatmatilkou splácanou ze tří jazyků jako on. Fotr žil v Česku od 15 let, takže celkem obstojně zvládal mluvit česky, ale v momentě, kdy mu zatemnil mozek chlast, tak se mu vypla čeština a mluvil podobně jako já, ovšem u něho se nejednalo rozhodně o stejný problém jako u mě, že by

nasál příliš mnoho informací přečtením knihovny, navíc si ani neumím podle toho, že za každým třetím slovem použil nějaká slova používaná při souloži, ale rozhodně né jen tak ledajaký souloži, spíš nějaký hromadný šoustanici někde v Bangkoku, představit, co by to muselo bejt za knihovnu. Maximálně že by narazil na předchůdce dnešních fekál porno stránek v knižní podobě psaného francouzsko-maďarsko-československy. Ale asi je vám jasný, že můj mozek nasával i tuto jeho mluvu. Proto když jsem znechuceně reagovala na to votlapkávání od těch ženských, můj mozek využil mou načerpávanou slovní zásobu a odpovídala jsem jim např: „Madam, myla jste si ty své zasraný halózky (ruce), že mě hladíte po mé alabastrové pleti? A čistila jste si chrup? Podle zápachu se nedomnívám.“

Později jsem je rovnou posílala do prdele, a ať si hrabou na své fakany, a mou vyděšenou rudou od hanby máti, která se jim za mó prostořekost omlouvala, jsem kárala: „Neomlouvají se, matinko, otec říkal, že cizí osoby na mě nemají co hrabat a mám je posílat, kam slunce nesvítí. Bohužel mé znalosti nejsou ještě na takové úrovni, abych věděla, kde to je, ale domnívám se a předpokládám, že někde v prdeli.“ Nejhuř to ode mě schytaly ženský, co si mě vzaly do náručí, to jsem přímo chytala amok a varovala jsem je, že: Pokud mě nepřestanou dlachnit a mačkat mi útroby, tak jim zkopu jejich kypré tvary a následně pustím moč.

Musím mou máti fakt pochválit za trpělivost, se kterou mně dennodenně vysvětlovala, proč takhle nesmím mluvit, a za výdrž, když ju trpělivost přeshla a snažila se mi to vysvětlit za pomoci vařečky, dokud ju o mě nepřerazila.

Tady si dovolím mou máti (nejvěrnější čtenářku mých knih, která, jak sama přiznala, často u čtení od smíchu učůrává) pozdravit a odpovědět jí na otázku, kterou s velikýma obavama často při mé nelehký výchově opakovala, cože ze mne jednou bude, až vyrostu! Takže odpovídám: „Spisovatelka.“

A teď když už víte, s kým „máte tu čest“, můžu pokračovat.

U nás v ulici bylo jen pár baráček, ve kterých bydleli už hodně staří lidi. Jedna sousedka hned vedle nás byla strašně hodná stará paní, která se starala o svou už nemohoucí matku, co zažila ještě válku. A jelikož jsem u nich byla pečená vařená, když jsem pomohla se sběrem suchých větví v lese, ze kterých jsme svazovaly otýpky, aby později posloužily nejen na topeň v kamnech, ale i vaření, dostala jsem pak za odměnu upečenou placku na plotně, uprdelila jsem se ve starém křesle u kamen a dávala jsem si s „holkama“ pokec. Asi si dovedete představit témata hovoru, když bylo holkám jedený přes 90 let a druhý 70. Probíraly se vesměs nemoci a která bylinka na ně zabírá a taky jaký to bylo za války, o koncentracích a taky Terezíně. Obě vyprávěly velice poutavě, používaly přitom slova jako například: fašista, zběh, zrádce, kolaborant a mnoho jiných, jejichž význam jsem nechápala, ale zaujaly mě natolik, že jsem si je uložila v hlavě do „oddělení“ – neznám význam, ale budu používat.

Tím pádem když mě druhej soused (též pamatoval válku) po několikátý vedl k nám domů za červený ušisko vytažený tou jeho obří prackou až k culíkům, a to jen proto, že jsem mu buď zhópala záhon, nebo si utrhla letní jablka, který jediný jsme jak na potvoru na naší obrovský zahradě plný ovocných stromů neměli, častovala jsem ho nadávkama, který mi přišly jakože hodný válečného zajatce. Teď už teda chápu, proč mi tenkrát málem urval obě uši, když jsem zařvala: „Ty proradnej fašistickej partyzáne!“ a proč soused požadoval od našich, ať zjednájí nápravu v mé výchově, a jestli to nedokážou, tak ať mě šoupnou do děčáku. Jenže jako malý děcko jsem to brala jako hroznou nespravedlnost a rozhodla jsem se zbavit nepřítele vyhlášením mu války a bojovat s ním do posledního muže – děčka. Navíc už jsem měla celkem problém se za silnýho větru hnout z místa, neboť když se mně

do toho vytahanýho ucha opřel vítr, motala jsem se na místě jak nebozízek, zavrtávala jsem se do země a hloubila jsem si už tak hluboký důry, že moc nechybělo a pustila bych i kořeny.

Zaškolená, jak se dělá válka, jsem byla od „holek“ vedle dostatečně, proto jsem šla prvně zkontrolovat, jestli fotr nezměnil skryš na vzduchovku, kterou střílel potkany a na kterou jsme nesměli hrabat, a když jsem se přesvědčila, že v případě prohry boje zblízka budu moct pokračovat s ní v boji z dálky, svolala jsem svý vojsko, to znamená kluky z vedlejší ulice, kterým jsem velela. Jejich vůdcem jsem se stala zcela „oprávněně“ po nelítostný a nečestný rvačce, kterou jsem vyhrála díky využití znalostí o bolestivosti kopu mezi nohy do pytl a tahání za šulínky. Navíc jsem z nich byla největší grázlík s nejblbějšíma nápadama, ale moc hezkej, takže byli všeci do mě zamilovaní a já toho samozřejmě využívala. S holkama jsem moc nekamarádila, nedokázaly se mnou držet krok v provádění lumpáren a to jejich hraní si furt na maminky s kočárkama plnéma panen mě nebavilo. Vysvětlila jsem vojsku, proč potřebuju sousedovi vyhlásit válku, že už mě fest bolí ucho, který už mám delší jak naši králíci, a hlavně že ho musíme zneškodnit dřív, než mě kvůli němu šoupnou do děcáku. To poslední kluky hrozně nasralo, že by o svou lásku měli přijít, a nadšeně souhlasili, že mi pomůžou.

Jako základna a hlavní štáb nám výborně posloužila naša dřevěná pidi chajda se sedlovou střechou na kopcu nad naší zahradou, kterou jsem pro účel války přejmenovala na Orlí hnízdo. Střecha byla zbóchaná z desek do ostrýho hřebene, pokrytá něčím, co smrdělo za slunka jako asfalt, se sklonem obtížnosti lezení téměř po kolmý stěně, takže vylízt na ňu bez žebříku bylo hrozně vo držku, ale byl z ní perfektní výhled na zahradu a dvůr nepřítel. Ještě jsem nevyhlásila oficiálně válku a již došlo k prvním ztrátám na naší straně, neboť jeden „nadporučík“, kterej byl vyslán na šmírun

na střechu, se při obtížném výstupu skrz okno a odrazení se od jeho rámu neudržel a jebl sebó na zem. Jeho „oprava“ v polních podmínkách se nám nezdařila, za prvý děsně řval bolestí, kdy nezabralo ani mů přesvědčování, že jako voják hrdina musí bolest vydržet a držet hubu, a za druhý mně mašle, co jsem si strhla z culíků, nechtěly dobře držet větev, kterou jsem mu chtěla zlomenou hnátu srovnat, a tak skončil ve špitále. Naznala jsem, že mám nezdatný a neschopný vojsko a je třeba výstup potrénoval, neboť bez šmírování nepřítele nebudeme vědět, kdy udeřit. Po týdnu trénování, jak vylízt na střechu, a po mnoha bolestivých pádech, kdy jsme měli všeci do jednoho úplně černý nehtiska plný toho asfaltu, kterej jsme si za ně naškrábali, marne se snažíc za pomoci „vytažení drápků“ rychlost sjetí ze střechy zbrzdit, a došlo k další ztrátě vojína, kterej následoval nadporučíka do špitálu, nás to donutilo dovláčet si k Orlímu hnízdu žebřík.

Konečně zasedlo jednou pozdě večer, aby to mělo správnou atmosku, velení skládající se z těch největších dětských zločinců široko daleko, kdy tam nebyla menší hodnost než generál. Nikdo totiž už nechtěl mít menší hodnost, protože pochopili, že nižší šarže končí často ve špitále. Tak abychom se tam kvůli tomu zase neservali, nechala jsem je všechny, ať jsou generálové, a já se sama povýšila na nadgenerála, abych mohla dál šéfovat. Poté jsem vytáhla cigára, kterej jsem šlohla fotrovi, a zavelela jsem: „Je třeba počadit, pánové, tak to dělali všeci vojevůdci před důležitou poradou!“ a nařídila jsem pozavírat okna a dveře, aby naši strategii boje a pozdějšího útoku nikdo neslyšel. Poté si asi deset generálů zapálilo cíčko v chajdě o velikosti 2 m × 2 m. Asi po minutě, kdy už jsme přes kouř viděli jen špičky rozžhavených cigár a z chajdy se stala provizorní plynová komůrka, což jsem s mejma nově nabytejma znalostma z války pohotově okomentovala: „Sakra, tady je to jako v tom Terezíně, asi tady do jednoho zakalíme!“ začal první generál blejt.

O další tři minuty později už to tam vypadalo jak při hromadný otravě jídlem a někteří generálové se i dosrali. Toto mě donutilo vydat rozkaz k okamžitý evakuaci a poslala jsem všechny kuřáky-amatéry se vysrat a vyblejt dom.

O dva dny později jsme zasedli k dalšímu jednání v Orlím hnízdě, ale po-
učení „Terezínem“, že hulit v malým uzavřeným prostoru je blbost, donutila
jsem všechny vylízt na střechu a zabáňat si tam jakože na čerstvém vzduchu.
Tady mně nedošlo, že deset čadících generálů na střeše vyvolá efekt kouří-
cího se komínu, a to přiláká pozornost naší máti, okopávající cosi na zahra-
dě, protože té bylo jaksí známo, že komínem chatka nedisponuje, neboť
ju pomáhala stavět. Jasný že jsme máti ze střechy zahlídli, jak valí k nám.
Říkám: „Máme problém, nepřítel pod náma a blíží se velkou rychlostí!
Vytáhnout žebřík!“ A tak se stalo. Máti doběhla k chatce, a až popadla dech,
tak začla rvát: „Okamžitě, vy hajzlíci, slezte dolů!“ Bylo nám jasný, že nás
čeká véprask a taky nám bylo jasný, že dokud budeme na tý střeše, tak jsme
v bezpečí.

Zařvala jsem na ňu ze střechy dotaz: „A když slezeme, milostivá paní
mlátičko, dostaneme nařezáno?“ Máti: „Tak to si pište, zmaluju vám prdele
za to kouření všem!“ Já: „Tak to neslezeme nikdy!“ Jeden generál řekl poti-
chu: „Já už tady dlouho, vy debilové, nevydržím sedět, mám tu střechu úpl-
ně zařízlou v prdeli!“ Ostatní začali pofňukávat, že už taky na ní nevydrží
dlóho sedět, a navíc jsme museli držet ten pitomej žebřík. Zamyslela jsem se
a říkám: „Navrhuju losovat o pořadí, jak budeme postupně slízat. Hele, jak
znám mamínu, po třech zrubaných kusech už ju bude bolet halózka, vyšťaví
se a pak už nebude mít taková sílu.“ Ale i těm největším trotlům z toho došlo,
že ti první dostanou fest nakládačku a nikdo losovat nechtěl.

Matkomlátička mezitím usedla do stínu pod strom, nabírala sílu a občas
pronesla směrem na střechu: „Já čekám.“ Jeden generál na toto zareagoval

MY MÁME
KOMÍN?

pro mne nepřijatelně a zahlásil: „To je kráva, však ju vidíme, že čeká.“ Za toto si vysloužil okamžitý vyloučení z armády a taky ze střechy. Strčila jsem do něj s větou: „Takhle o mý matce mluvit nebudeš, levobočku,“ a zařvala jsem na máti: „Posílám ti jednoho zrádce!“ Ten byl máti dole odlapen, přehnut přes koleno a dostal naplácáno na zadek s ubezpečáním od máti, že jestli ho ještě jednou načapá s cigárou, tak to řekne jeho rodičům. Někteří generálové naznali, že je jejich fotr fláká řemenem daleko víc a že už je tak bolí prdel, že slezó dolů dobrovolně. Nakonec jsme slezli dolů všeci. Kdo přišel zrovna máti pod ruku, tak dostal, a tak, jak jsem předpokládala, máti došel dech a mě to už skoro nebolelo.

O pár dní později jsme se konečně v Orlím hnízdě dostali v jednání dál a došlo na návrhy, co všechno sousedovi-nepříteli provedeme. Někdo navrhol rozbít mu okna na skleníku, někdo namazat mu hovnem kliku, jinej oškubat mu celou úrodu jablek nebo vypustit mu králíky. Já si to pozorně vyslechla a naprosto vážným hlasem říkám: „Tohle děláme furt, do prdele, skoro všem v ulici, jenže jeho se musíme zbavit, debilové!“ Bylo ticho a pak se jeden generál zeptal, jestli myslím jako zabít ho. Já: „No buď ho zabijeme v boji, nebo ho zajmeme a následně popravíme a hotové.“ Generálům spadly brady a někdo pronesl do nastalého ticha: „Ale to se asi nesmí! To když uděláme, tak pudeme do kriminálu.“ Já: „Jasný že nesmí, ale když je vyhlášená válka, tak to je něco jinýho, to můžeš!“ Kluci krótili palicema, že se jim to nezdá, a hlavně že ho stejně nepřeperou. Tak jsem navrhla, že než se zeptám sousedek, jestli ho můžeme beztrestně zabít, tak si zatím na něj počíháme v koruně stromu s prakem a trefíme ho aspoň hliněný kuličkový do prdele. Nákej moc „chytřej“ generál na to odpověděl, že to je taky blbost, že to už nebude cétit, že je moc starej a suchej. Že je to jako se suchý větvó, že když ju řežeš pilkou, tak už to strom necetí, že to říkal jeho děda. Už jsem

toho měla dost, a tak jsem aspoň vyrvala ze sešitu stránku a na ňu jsem napsala: „Vyhlašujeme válku!“ To aby soused vůbec věděl, že bojuje.

Pak jsme se ze střechy mrkli, kde se zrovna nachází, abych mu ten papír mohla šoupnout pod dveře. Byl na dvoře, takže válku jsem díky prostrčení papíru pod dveřma považovala za zahájenou a hned jsem se stavila vedle u „holek“, abych se jich zeptala, jestli můžu beztréstně souseda při vyhlášení války sejmout. Holky byly velice překvapený mou otázkou a s trpělivostí mi vysvětlily, že jsem trohl a že bych potom vážně v tom pastáku skončila. Zamyslela jsem se a ptám se: „A bylo by aspoň možné, milé dámy, že bych některou z vás střelila prakem do sedinky? Kluci říkali, že staří lidi blbě cítí bolest. Můj čas je totiž velice drahý, vědí, a já nemíním číhat hodinu na strohmě na škodnou, když to pak ani neucítí.“ Dostalo se mi dalšího školení ohledně prahu bolesti u starých lidí.

Nakonec mi ta starší z nich poradila, že bojovat je na nic, že je potřeba použít lsti. Neměla zuby, takže jsem blbě rozuměla, a navíc slovo lest jsem ještě neměla uložený, proto mi mozek nabídl mně známý slovo, vši. Říkám: „No to bude problém, dámy, teď je zrovna jak na potvoru doma nemáme, ale můžu se zeptat v béčku Káji, on je má často. Ovšem mám velmi, velmi vážné obavy, že se mi nepodaří je zahrnout do palice. On mě totiž ve své blízkosti vůbec nestrpí. A ani nevím, jestli těm veškám šmakují šedý vlasy? Nerada bych, aby trpěly kvůli mně hladu.“ Až se holky přestaly smát, tak se zeptaly, jestli když furt lezeme po těch střeších a stromech, jestli jsme nezahhlídli, že by dělal třeba něco, co se nesmí, a toho pak využili ke lsti. No s odstupem času bych řekla, že to spíš byl těžkej výtlač neboli vydíračka, ale lest rozhodně zněla vznešeněji. Já se s těžkým povzdechem zamyslela, protože s rozpoznávacíma schopnostma, co se smí a co ne, jsem byla na štíru, a pak jsem vyskočila vítězoslavně z křesla. „Už to mám, jednou jsem ho